

"28.V.1916 г. Ведбал ми донесе 20 кличета. Дал му ги китарист Олчев, защото се местел и не искал да ги мъгне със себе си. Попитах го, защо ми са, щом "Родна лира" вече не излиза. Ведбал отговори, че можеби ще ~~ни~~ ~~по~~добрият за бъдещето издание. Кога ли ще се обидне тази мечта?"

"30.V. Днес, според новия стил, навървам 15 години. Доде Ведбал и ме завари, че пита за "Българан". - Нарочно по случай 15-годишния ти юбилей? - изсея се той. - Ако имах пари, щях да ти купя бръснар."

"8.VI.- В-к "Мир" напечати днес съдържанието на "Българан" и отбеляза и моето произведение "Ордени", както и стихотворението на Ведбал."

От 15 юни нататък листовете на дневника ми се губят. Благодарен съм, обаче, на тези, които намерих, защото така точната документация на някои мои срещи с Ведбал ми помогна да си спомня подробности за обрза на Ведбал от 1916 година.

и други подробности.

В разговорите, които имах по това време с Христа, той държеше при-вес, както с възрастта си - макар и само с около две и половина години по-възрастен от мене, - така и с природната си ^{интелигентност} ~~владимир~~. С приказката и държането си създаваше чувство на уютност. Знаеше много и не беше "орган-джуджук": беше минал по пътя на бежанството, на страдание-то, на суровостите на живота. Като кукулянин и бежанец от родния си град, той беше особено мил на моя баща, дойранчанин. Правеше ми впечатление, че разговаряха "на равна нога", сякаш Ведбал се доближаваше до те-местта на бащината ми възраст. Говореха за Македония, за родните си съседни градове, за ~~разликата~~ ^{разликата} в наречията, за носии, обичаи, песни... Раз-говорът се водеше ту сериозно, ту шеговито, но винаги "на равна нога", без да се чувства иерархията във възрастта им. Аз присъствувах повече физически, отколкото духовно. Бяха един вид клапе, пред тези двама "го-спода". Между тях имаше взаимна симпатия и както баща ми /тогава около 58-годишен/ ми говореше с уважение и обич за Христа, така и Христо ми говореше с уважение и обич за баща ми.

- Ето един добър приятел, - ми казваше татко, с вниманието, което влагат родителите в дружбата на децата им с приятели. - И умен, и почтен младеж.

А Ведбал ми казваше:

- С баща ти се чувствавам като приятел, и ако не беше разликата във възрастта, щях да го каня да ходиме из "Борисовата"... Чудесен човек!